

Nói về “Nghèo,” tiếng Việt có nhiều cách đoán điếm : Nghèo rút măng tỏi, nghèo tên măng, bần chí tẻ, nghèo sức gầy, nghèo sát đất..., nghèo khố ra tro, nghèo ho ra máu... Riêng thành ngữ tiếng hình “nghèo rút măng tỏi” được dùng khá rộng rãi. Tôi đi tìm Thành ngữ và Tiếng ngữ Việt Nam (của nhà xuất bản Văn Hóa) gặp nghĩa “nghèo rút măng tỏi” là “nghèo đói cùng cực.” Thành ngữ này được dùng nhiều nhất ở miền Bắc Việt Nam vì ở nông thôn miền Bắc, các cửa ngõ, hàng rào thối ng hay trồng rất nhiều giấy măng tỏi. Đây là một loại rau đặc măng, dùng cho nhà nghèo. Dân nghèo đi làm ruộng vất vả, không có tiền mua thịt cá, chén cơm bát vài con cua, con cáy để nướng; khi về nhà, rau ngổ và măng tỏi là có để chế măng tỏi canh cho bữa cơm thối ng ngày cửa nhà nông. Rau măng tỏi có nhiều nước (ngọt và Bắc còn gọi là “rút”) vì vậy “rút măng tỏi” được dùng để chế sức nghèo khố cửa ngõ và Việt (nhất là ở miền Bắc). Thi sĩ Nguyễn Bính đã có một bài thơ hóa cái số “măng tỏi xanh rợn” trong bài “Cỏ Hàng Xóm” để tả đời sống, một cửa tình cửa dân nông thôn Bắc Việt.

Đời này khổ cũng bàn ăn cơm để về chuộc măng tỏi. Đều khi lệ đời, măng đích cửa bài này là bàn về “sức nghèo” chứ không phải thối phẩm rau canh măng tỏi!

Cuộc sống có rất nhiều chuyện để quan tâm. Nhưng trên phương diện thực tiễn, đa số mọi người đều thừa thừa hai vấn đề giàu và nghèo. Thối lòng, ai cũng muốn giàu chứ có ai muốn nghèo? Giàu thối đi đôi với sang trối (giàu sang!) xung tước. Giàu được kính trọng, được mọi người chú ý sẵn đón... trong khi nghèo thì đi với khố (nghèo khố!) thối thối, bần măng đi hay thối nước vất vả thối thối thối thối thối thối thối cho cuộc sống có ý nghĩa như cửa áo, nước uống, chén ... chén các cửa hết để đi hết, tình trối tâm trí căng thối rứt rứt lo âu. Nghèo đời rút măng tỏi đâm ra hèn mọn, bần khi dốt, chí để an, bần để bần rứt i khinh miệt... Giàu ở hàng hết cũng có người tìm đời; nghèo đời giàu cửa đông người cũng chối có ai để ý ngón ngành...

Như đã thấy, nghèo không chối có đời giàu măng đời nghĩa mà là sự thối phẩm cửa cửa trăm cách khác nhau. Thí dụ :

Nghèo vì không có thối phẩm để ăn

Nghèo vì không có nước để uống

Nghèo vì không có nhà

Nghèo vì không có ph

Nghèo vì không có t

Nghèo vì b b r i, quên lãng,

Nghèo vì thi u h c, thiếu giáo d c

Nghèo vì đông con

Nghèo vì không có công vi c làm hay không có đ t đ cày c y tr ng tr t

...

Thôi! Tóm tắt “Nghèo” để c để nghĩa là: “s thi u th n các v t ch t c n thi t c a đ i s ng.” Còn “ng i Nghèo” là: “ng i không có hay không đ kh năng đ t tìm ra các ph ng ti n v t ch t cho đ i s ng. N u h v n s ng ho c v n t n t i thì h c n ph i tr ng c y vào s giúp đ hay nh vào tài nguyên, lòng t thi n c a ng i khác.”

Nghèo đã thi u ăn thi u m c là m t chuy n mà l i b t l c, không có ti ng nói (có mu n nói cũng ch ng ai nghe), b l thu c, b đ i x nh c nhã.

Bi t s nghèo là kh nh v y, nh ng không ph i c mu n gi u là đ c! Không có ai mu n nghèo. Cái nghèo không đ c m i, nh ng nó c đ n v i m i ng i m t cách “vô t ...” ngoài ý

muốn, chớ y nhanh cách mở y cũng không thoát!

Các tờ bao kinh tế tài chính, thí dụ như Forbes..., thậm chí hàng tuần hay liệt kê danh sách những người giàu nhất kèm với trị giá tài sản mà họ đang có. Không thấy ai, báo chí nào lập ra danh sách những người nghèo; bởi vì, cũng dễ hiểu, lập danh sách những người nghèo cho đến khi nào mới xong? Những người nghèo có cái gì cần đo và đếm?

Phân tích về những người giàu và người nghèo cũng không phải là chuyện dễ dàng. Nhiều lúc giàu và nghèo luân chuyển với nhau như bánh xe luân hồi: Giàu có thì hoang phí. Hoang phí hết tiền của sinh ra nghèo. Nghèo sống cần kiệm chăm chỉ. Cần kiệm chăm chỉ trở thành giàu có...

Trong khuôn khổ bài như thế này, mặt cách chớ quan, tôi sẽ tìm cách phân tích nguyên do và hoàn cảnh của sự nghèo khó của những người mình và để có góc nhìn nêu ra (cũng là chớ quan) mặt vài góc nhìn pháp khố dĩ. Nếu có gì sẽ xuất thì xin quý vị quan tâm bổ túc thêm.

Nguyên nhân nghèo

Tại sao nghèo? Có nên trách những người dân nghèo vì chính họ làm cho họ nghèo? Hay là trách cái chính phủ ngu dốt đã theo đuổi các chính sách hại dân hại nước; chính sách đập mô trên sự nghiệp thăng tiến của dân tộc? hay vì lý do nào khác nữa?

(Oái ăm là nếu các công nhân đứng trên toàn thế giới lấy tất cả số tiền mà họ tài trợ cho các công cuộc nghiên cứu về nguyên do “nghèo đói” đem giúp đỡ thế giới cho những người nghèo; thì nếu số những người nghèo đã bớt nghèo rồi!!!)

Về nguyên do, sự nghèo có thể được chia thành 2 nhóm như sau:

- Nghèo vì tự chính bản thân mình: Những người lười biếng, thích chơi và không làm việc; nghèo vì ham chơi, thích tiêu xài hoang phí...

Rút Màng Túi

Tác Giả: TRẦN VĂN GIANG

Chúa Nhật, 05 Tháng 10 Năm 2008 02:44

- Nghèo vì hoàn cảnh bên ngoài: Chính quyền ngu muội, dã man, tham nhũng sách nhiễu, lạm dụng bóc lột, làm sụp đổ cao thu nhập, kinh tế lạm phát, thất nghiệp, thiên tai, bệnh tật...

Ngân hàng thế giới chia phân nghèo ra thành 2 loại căn cứ vào đồng đô la:

- Nghèo rất nghiêm trọng (extreme poverty) là loại nghèo sống với dưới 1 đô la mỗi ngày (US\$ per person)

- Nghèo vừa vừa (moderate poverty) là loại nghèo sống với dưới 2 đô la mỗi ngày.

Nhìn vào nước Việt Nam qua loại tiêu chuẩn bình quân trên đầu người ("income per capita"), sau 63 năm đồng Cộng sản nắm chính quyền (1945) 33 năm sau khi "thống nhất đất nước" (1975), là \$725.00 thì Việt Nam vẫn là nước rất nghèo. Điều đáng chú ý là 51% dân Việt vẫn còn nghèo trong tình trạng nghiêm trọng (tiêu chuẩn là dưới US\$ 1.00 mỗi ngày).

Qua lịch sử, câu nói sau đây của Lenin đã hoàn toàn sai lầm và sai bét:

"Nguyên do chính gây ra nạn nghèo trên thế giới là chính sách thực dân của tây phương."

Các quốc gia nghèo nhất trên thế giới chưa hề có bất cứ nhân chủng thực dân nào: A Phú Hãn, Ethiopia, Tây Tạng và Liberia. Điều gì có một số quốc gia giàu nhất trên thế giới cũng chưa hề có sự kiểm soát nào của thực dân: Thụy Sĩ, Na Uy, Đan Mạch, Phần Lan. Trong khi cũng có các quốc gia giàu có lại là thuộc địa cũ như Hồng Kông, Gia nã đê, Tân tây Lan...

Trên thực tế chính của sự phát triển quốc gia là chính trị chứ không phải kinh tế, văn hóa hay tôn giáo (mức độ kinh tế, văn hóa hay tôn giáo cũng có ít hay nhiều đóng góp vai trò phụ trong sự giàu nghèo của dân tộc!)

Hoàn cảnh Việt Nam

Trong “Mười điếu răn” của Thiên chúa giáo. Đã có đến 2 hai điếu (20%) như những vế vế n đ

Điếu 8 nói: “Không được trộm cắp.”

Điếu 10 nói: “Không được tham của người.”

Hèn gì CS không thích Thiên Chúa giáo (và người Kitô!).

Có ý tham tài sản của người (điếu 10) đã là một tội rồi; lấy trộm (điếu 8) tội là “lấy” mà không có sự đồng ý của sự họu họu còn mang tội nặng hơn.

Chính CS (và XNCH) đã hợp thức hóa vế n đ “lấy” của của người dân. Họ không chỉ “lấy” mà ngang nhiên “cướp (!)” đi tất cả những gì người dân tạo dựng ra từ mồ hôi nước mắt; và rồi rao giảng là làm như vậy để tạo một “xã hội công bằng tốt đẹp hơn.” Sau 60 -70 năm (từ sau “cách mạng tháng 10” ở Nga và “cách mạng tháng 8” ở Việt Nam), sự công bằng vế n chỉ là bánh vẽ. Chế độ “hàng nghìn sản xuất” đến đến kinh tế trì trệ, “giới hạn lợi nhuận và chế độ bao cấp” đến đến năng xuất kém và tiêu diệt sáng kiến. Chính phủ càng tăng gia sự kiểm soát thì tội do của công dân càng bị thu hẹp... CS một một không xây dựng được gì đã đành; rồi còn phá hủy cái dựng cơ bản thúc đẩy sản xuất: “tội họu.” Người dân đời đời chế độ CS càng ngày càng nghèo thêm; người ai trộm tội thì họu sự cán bộ, nhân viên chính quyền giờ có như tham nhũng, lợi dụng quyền dân chế không phải vì họ lao động gì...

Ngay cả lý tưởng “công bằng xã hội” theo kiểu của người sản (“cách mạng vô sản”) nghe cũng không nên! Giả dụ vì lý họu họu của nhà giàu để chia cho nhà nghèo được thì hành một cách “nghiêm chỉnh” thì chính sách “nghiêm chỉnh” này thì nó đã “thiệt tình thốn sản xuất” rồi. Theo John Tucci:

“L y c a c i c a ng i gi u - b t k gi u v l y do gi (gi u v l m vi c si ng n ng, may m n hay th h ng gia t i c a cha ông, l ng g t, tham nh ng...) đ m chia cho ng i ngh o s không gi úp ích gi cho ng i ngh o c . B i v gi u ngh o không ph i l v n đ có nhi u ti n c a (hay ít ti n ít c a) h n ng i khác; ch ng khác gi ng i b b ó phi không ph i v Mc Donald bán hamburger và khoai chi ên có nhi u d u m . Ăn hamburger và khoai chi ên có nhi u d u m l s l a ch n c a m i ng i.”

Đúng nh v y? Ngoài ra, s b th ch ng gi úp ích gi cho ng i ngh o n u nhìn theo chính sách v l u v dài. N u cho (free of charge!) ng i ngh o đ i m t con cá. H ăn h t con cá đó thì ngày mai h l i đ i nh th ng. Chính sách t t l chính sách bi t cách d y (“giao d c”) ng i ngh o làm sao bi t cách “câu cá” thì m i mong h t t úc ki m ăn không b đ i.

Nhìn chung các n c ngh o (trong đó hi n nhiên có c n c Vi t Nam anh hùng) đ u có vài đ i m gi ng nhau. Ngoài chuy n thi u ăn, thi u m c còn th y ngay l n c đó có ch đ c tài ho c C ng s n - ho c có c hai c a quí “đ c tài và CS” m t lúc (Tô đ ngh CS nên đ i l i kh u hi u mà h th ng trên in trên nh ng hàng đ u các v n b n c a nhà n c l: “Không có gì quí b ng đ c tài và C ng s n”) - Không ph i v đ t n c thi u tài nguyên mà v l nh đ o đ c tài CS ph n l n th t h c, tham lam m ng mu i. H ch lo v vét cho nhi u cho nhanh đ vinh thân phì gia (ho c b vào nhà băng ng ai qu c); h không h đ ý gì đ n v n đ giáo d c, y t và an sinh c a dân; không xây d ng các c s h t ng c n thi t t i thi u nh tr ng h c, b nh vi n, đ ng xá... đ gi úp dân có c h i th oát ra c nh ngh o đ i tri n mi ên c a h .

Chính quy n CS c ra r h o hào “xóa đ i, g am ngh o” mà ch ng th y làm đ c cái gì c th c . H không bi t l dân chúng Vi t Nam đ ng mu n thi hành đ i u c n thi t s 1 (“number ONE”) l “đ i t b ch nghĩa c ng s n.” N u trong m t đ m, c m i m t gia đ i nh Vi t Nam chia nhau xi t c 1 tên đ ng viên CS l h m sau n c Vi t m i có th có c h i “xóa đ i gi m ngh o” đ c ngay! Vi t Nam có th cùng sánh b c ti n hóa v i dân t c c a toàn c u đ c .

Ch đ CS và HCM sau khi ám sát, c t đ u, m b ng, phá c u, đ p mô, pháo kích vào khu đ ng dân c , n ng bao nhiêu sinh m ng thanh niên Vi t qua h t kháng chi n này đ n chi n tranh n ... thành qu duy nh t mà h đ m đ n cho n c Vi t l làm cho đ t n c t t h u t 50 đ n 90 năm. Vinh quang ch nào? Xin cho bi t v i! Đ i s ng ng i dân đ i ch đ CS c đ n đ n chìm sâu h n trong tuy t v ng, không th y l i th oát. Con đ ng “hy v ng” ng n nh t đ i t s ngh o khó đ n hy v ng sinh t n có l l ph i làm nh ng chuy n b t h p pháp nh tr m c p, l ng g t, buôn bán ma túy và... m i d m đ s ng qua ngày qua tháng. Ngay c nh ng ng i l ng thi n, ngay th ng, tr ng nhân ph m cũng ph i nghĩ đ n vi c ph i ph m pháp, vi c

phôi đáng xui hủi chửi vì họ có cha mẹ, có anh em, có con cái đang đang sống vui vẻ và
trông cậy vào họ. Thế thì là thế nào tâm khi phôi nghĩ đến sự lã chã này, sự hy sinh to tát của họ.

Xuống nghèo (như Việt Nam) đâu thiêu các công sự họ từng như đường xá, giao thông, nguồn nước
sạch đủ uống, Ai cũng biết, sự giáo dục, học hành và sự khỏe mạnh mang lại lợi ích hy vọng cho
người nghèo thoát ra khỏi hoàn cảnh bần đốn của mình, những vùng nghèo lại thiêu trừ họ, học
thiêu công sự y tế thiêu. Không thấy chính quyền CS thiêu hành các công (xây dựng) nào để
giúp người nghèo. Nếu có tổ chức một vài công sự họ từng như trường học, trạm y tế, thì người
dân nghèo (“bên cạnh nông nông công của cách mạng!” “chúng của đất nước!”) lại bị họ nhục, bị đẩy
xuống tàn nhẫn khi họ có nhu cầu cần tiếp xúc với các nhân viên, cán bộ nhà nước (“đây là công của
nhân dân!”) chỉ chính ngay các công sự họ từng như y (hỏi họ, các chức tài khéo, ngăn cản...)

Những chức gia đình nghèo Việt Nam thấy sự thất bại của mình trong việc xây dựng tương lai cho
gia đình và con cái, thế nào quay ra nghi ngờ rồi u, đánh vợ đánh con, làm cho công của gia đình bị
đổ vỡ, rồi xã hội đổ vỡ. Chuyện thì phức tạp, vô luật là chuyện bình thường của xã nghèo. Đã
xóa đói giảm nghèo không được, mà lại không có để phòng ngừa thì để chúng phức tạp thì... Cái
vòng lẩn quẩn dường như khó mà xoay ngược lại được mà lại cứ thế lún xuống sâu hơn mỗi
ngày.

Tiến trình của lịch sử thế giới cho thấy chức nghĩa công sống công sống thì mưu lợi cũng sẽ bị
tấn diệt. Thế thì oan trái! Cái nguyên nhân chính sự tiêu diệt CS lại là cái mà CS vốn hô hào công
võ: “vô sự” (sau khi đã thiêu hành “Trí, phú, địa, hào / Đào tấn gục, trừ công rồi!”). Vô sự làm để
để cái để năng tự nhiên thúc đẩy con người làm việc chăm chỉ hơn (để thêm lợi nhuận từ
sống). CS có khả năng làm để đa số dân chúng nghèo bị họ nhau những khó mà đem lại sự
xung túc cho dân. CS bị vẫn minh dân tộc trở thành vẫn minh của các bị lịch bán khai rồi đó
tấn các tài sống chung của bị lịch (quốc gia) và tài sống của riêng của người dân mình (dân chúng)
để để sự “quần lý” của bị lịch (nhà nước!)

Thế chức dân chức hay để tài chức thế quy luật để như để công sự thế như sống hay nghèo khổ của
quốc gia. Phải nhìn vào họ thế kinh tế của quốc gia đó mới thấy rõ để công sự thành công hay
thất bại. Ngày hôm nay nền kinh tế thế bên mình dù không hoàn hảo (khả năng học kinh tế, sự
cách biệt từ lao động giá rẻ và nghèo...) nhưng nó để ra nhiều kết quả tốt hơn là thế nền kinh tế
xã hội chức nghĩa (nhà nước / giới cai trị kiểm soát mọi để tác trên sân chức kinh tế). Bởi vì
“công bằng xã hội” và “để lịch phát triển kinh tế” không nên chung giết sống với nhau để.

CS có khả năng để để, “công” chính quyền những hoàn toàn không có khả năng để ra một

phong cách của tôi sống và tôi nghiên cứu dân tộc. Đói đa số quần chúng đã nghèo đói trước vì nghèo nàn muôn thuở; Chế độ nông nghiệp, sống nghèo đói còn gia tăng thêm gấp bội hơn lúc trước. Số thế này đã thấy rõ rệt các quốc gia trước đây theo chế độ CS như Liên Xô, CS Đông Âu... Họ hiểu các quốc gia có nền kinh tế thị trường là nền dân chủ – có nghĩa là chính quyền được dân bầu lên một cách dân chủ chứ không phải được chỉ định bởi 1 thiểu số hay 1 đảng phái. Dân nghèo, bị ép buộc phải chấp nhận thị trường áp lực các đội biên cương hành các biện pháp (hay thông qua các dluật) để thay đổi hoàn cảnh của họ. Nhưng người nghèo, người nghèo, yếu thế dưới chế độ CS hoàn toàn bất lực, đó là chế độ chính quyền CS lấy đầu ra tiền (capital) và mua dịch (trade) – 2 món mà họ luôn luôn đã phá - đội của tôi nên mua sắm của dân nghèo? Các nền kinh tế thị trường vì đời sống và quan điểm ý thức hệ về CS, không thể chờ đợi chờ giúp đỡ các lân bang CS. Thành ra, cách tốt nhất, các chính quyền CS phải lấy / cướp của nhà giàu, trên nguyên tắc là, chia bớt cho người nghèo (?) (đánh thuế nên mua bớt cho dân tộc nghèo, cái cách ruộng đất một cách phi lý, đẫm máu).

Người con đường, các tài sản bị cướp đi các giới thiệu sống và đưa chế độ không vào tay dân nghèo mà lại vào tay của các cán bộ, đảng viên của giai cấp lãnh đạo (còn gọi là “giai cấp mua”). Xã hội một thời kỳ chỉ sống xuất (vì sống xuất ra là sống bắt buộc thu...) như vậy lấy đâu ra vốn và kỹ thuật để làm gia tăng sản xuất, gia tăng mức sống... Nghèo sống là chuyện đương nhiên – hãy nhìn lại thêm một lần nữa Liên Xô, Đông Âu, Cuba, Bắc Hàn, Kampuchia, Việt Nam...) -

Có hai người giàu có sung túc của một dân tộc rõ ràng không cần cần trên đời, văn hoá mà chế độ chính sách kinh tế và thế chế chính trị của dân tộc... 75 năm lịch sử của đời đã chứng minh rõ rệt đời này.

Tuy nhiên, trong hai cái xấu, tốt nhất là mình nên chọn cái nào xấu ít hơn. Bài học sai lầm (lỗi của chế độ cái xấu!) của dân tộc đã dài 60 - 70 năm rồi. Mình đâu có sống lâu đời đi sai lầm này đến sai lầm khác. Hãy khôn ngoan học cái sai lầm của các dân tộc khác.

Việt Nam đứng lên.